

Det bør kræves af Hensyn til:

- a) Trafikanternes Tarv (Befordringens Sikkerhed, Regelmæssighed og Billighed),
- b) Rutetraffikkens eget Tarv (Beskyttelse mod urimelig Konkurrence) og
- c) Hensynet til øvrige Trafikmidlers Tarv; jfr. nærmere Betænkningen Side 28 ff.

Udvalget redegør derhos (Betænkningen Side 51 ff.) for, af hvilke Grunde ikke blot den egentlige *Rutekørsel med Personomnibus* jfr. Færdselslovens § 19, bør gøres afhængig af en forud indhentet, regulerende Tilladelse, men ogsaa den saakaldte *Kaper-, Turist- og lign. Kørsel*, som uden at være bunden til regelmæssige Ruter kan paaføre disse en højst skadelig Konkurrence, bør betinges af en Licens.

Udvalget undersøger endelig i hvilket Omfang *Fragtmandskørsel* bør reguleres derved, at man ogsaa til saadan Kørsel kræver en særlig Tilladelse, og kommer til det Resultat, at *skønt* en Del Fragtmandskørsel, der ikke foregaar i egentlig Rute, i Virkeligheden, byder de faste Ruter og Jernbanerne en Konkurrence, som Offentligheden kunde have Interesse i at regulere, og *skønt* saadan Regulering da ogsaa i vidt Omfang er bleven anset for en Samfundsopgave i Udlandet, kan det dog efter Omstændighederne ikke anbefales foreløbig at gaa videre her i Landet end til at kræve Tilladelse til Kørsel i egentlige Fragtmands-Ruter, allerede af den Grund, at man her griber ind paa Omraader, der ikke hidtil har været underkastet begrænsede Bestemmelser (jfr. Betænkningen Side 53).

ad 2. Spørgsmaalet om, til hvilken Myndighed det bør henlægges at give en saadan Tilladelse, gør Udvalget til Genstand for en nærmere Undersøgelse i Betænkningen Side 54—64.

Efter den gældende Bestemmelse (Færdselslovens § 19) er det Amtsraadet, som (eventuelt med Samtykke af vedkommende By- og Sogneraad) giver Tilladelse til den Rutekørsel, til hvilken der udenfor Byerne nu kræves Koncession. Kun i Tilfælde af Uenighed mellem de kommunale Raad forelægges Sagen Ministeren for offentlige Arbejder til Afgørelse.

Udvalget anfører, at Hensynet til det samlede Trafiknets tilfredsstillende Udbygning maa opfordre til at indføre en mere central-regulerende Myndighed, idet Amtsraadene alene ikke har vist sig i Stand til overalt at gennemføre den nødvendige Systematik og Ensartethed (jfr. Betænkningen Side 54).

At henlægge Myndigheden til en Cen-

tralmyndighed for hele Landet finder Udvalget paa den anden Side betænkeligt (Betænkningen Side 55—56)

dels (og navnlig) fordi man derved vilde komme i Strid med den traditionelle Udvikling, hvorefter de kommunale Myndigheder har en vidtgaaende Bestemmelsesret over deres Veje,

dels fordi den lokale Myndigheds Skøn over Egnens Tarv ofte kan være klarere end hos et relativt fjernet Centralstyre,

dels endelig fordi en lokal Myndighed maa antages at være i Besiddelse af større Elasticitet med Hensyn til talrige Spørgsmaal vedrørende de fastsatte Betingelsers rette Overholdelse end en mere generelt skønnende Centralmyndighed.

Udvalget er derfor enedes om at anbefale en Ordning, hvorefter som Hovedregel Kørslen indenfor en Købstadkommunes eller Sognekommunes Omraade og alene paa Kommunens egne Veje gives af vedkommende Kommunalbestyrelse, men i alle andre Tilfælde af vedkommende Amtsraad (jfr. Betænkningen Side 57 og Bilag 2 § 2).

For saa vidt ligger Forslaget nær op ad Reglen i Færdselslovens § 19, men det adskiller sig fra denne for det første ved at inddrage ogsaa den Kørsel der alene foregaar i Købstadkommuner under den Kørsel, hvortil der kræves Tilladelse, dernæst ved at foreslaa ogsaa Københavns Kommune henført under de fælles Bestemmelser, saaledes at der nu er en Mulighed for at indføre Omnibuslinier udefra paa denne Kommunes Grund ogsaa imod Kommunalbestyrelsens Samtykke (om den nærmere Begrundelse herfor og et Mindretalsforslag herimod, jfr. Betænkningen Side 58—59 og Side 62) og endelig ved at undtage fra Amtsraadenes Myndighed den Kørsel, der alene foregaar paa Købstadveje eller Bi-veje.

Vigtigere er imidlertid Udvalgets Forslag om, at overalt hvor en kommunal Myndighed agter at give Tilladelse til Omnibus- eller Fragtmandskørsel (saaledes som denne nærmere er bestemt i Forslaget), skal Sagen forinden forelægges Ministeren for offentlige Arbejder, og denne skal, efter at et Nævn (om hvis Sammensætning etc. nærmere nedenfor) har udtalt sig, kunne bestemme, at Tilladelsen ikke maa gives eller dog kun gives paa visse nærmere Betingelser, saafremt i det paagældende Tilfælde Hensynet til bestaaende Jernbaner, Postruter eller koncessionerede Sporveje taler derfor.

Angaaende den nærmere Begrundelse herfor henvises til Betænkningen S. 60—61.